

Daniel Kitabı - Numara Yetmiş Dört

Peygamberlik bilmecesinin açığa çıkarılması: Hezekiel'in iğrençlikleri, son gün kilisesi ve canavarın işareti

Jeff Pippenger
2024-02-07

Hezekiel'in sekizinci bölümündeki dört iğrençlik, Tanrı'nın son günlerdeki Laodikya kilisesinin önderliğinin güneşe eğilerek tapınmasına ve böylece canavarın işaretini almasına yol açar. Aynı görünüm olan bir sonraki bölüm, Tanrı'nın son günlerdeki kilisesinde Tanrı'nın mührünü alanları tasvir eder. Kardeş White bize bildirir ki Hezekiel'in dokuzuncu bölümündeki mühürleme, Vahiy'in yedinci bölümünde temsil edilen mühürleme ile aynıdır. Tanrı bir ulusu üçüncü ve dördüncü kuşaklarında yargılar ve Hezekiel'deki dört iğrençlik, 1863'te, Laodikya Adventizmi Tanrı ile halkı arasındaki antlaşma ilişkisinin bir simgesi olarak verilmiş bulunan Habakkuk'un iki levhasının sahte bir örneğini ortaya koyduğunda başlayan dört kuşaklık isyanı tanımlar; tıpkı eski İsrail'in başlangıcında On Emir'in iki levhasının verilmesi gibi.

Harun'un altın buzağısı, sahte bir imgeydi; Tanrı tam da kıskançlığın gerçek imgesini temsil eden iki levhayı hazırlarken ortaya çıkan isyanın simgesi. Harun'un altın buzağısı, Levililer yirmi altıdaki "yedi kez"i ve diğer zaman peygamberliklerini mesajdan kaldırmış olan sahte 1863 çizelgesini simgeliyordu. Böylece Laodikya Adventizmi, tarihinin en başında, tıpkı eski İsrail'in tarihinin başında Harun'un yaptığı gibi ve kuzeydeki Efrayim krallığının tarihinin başında Yeroboam'ın yaptığı gibi, bir kıskançlık imgesi oluşturdu.

Levililer 26'daki "yedi zaman", Miller'in anlaması için yönlendirildiği ilk zaman peygamberliği idi ve 1863'teki isyanda bir kenara bırakılan peygamberlik zamanı mücevherlerinin ilkiydi. 1863, Miller'in rüyasındaki mücevherlerin örtbas edilmeye başlanmasını ve sahte mücevherler ile sikkelerin tanıtılmasını işaretledi. "Yedi zaman", yapıcıların reddettiği köşe taşıydı. 1863'te, Millerci tapınağın yapıcıları olanlar "yedi zaman"ın köşe taşını bir kenara bıraktılar; ama son günlerde o taş artık baş köşe taşıdır. O taş Çağların Kayası'nı temsil ediyordu ve Rab'bin yaptığı günle de temsil edilmişti; çünkü o, toprak için Sebt dinlenişinin bir simgesiydi. 1844'te Millerci Adventizm, Jeroboam'ın sahte tapınma sistemini kınadı ve ilk hayal kırıklığı karşısında "sevinmiş" olan "alaycılar topluluğu"ndan ayrıldı.

Yapıcılara, "alaycıların meclisi"ne asla geri dönmemeleri talimatı verilmişti; tıpkı Yahudiye'den olan peygambere, kendisini 1844'e götürmüş olandan farklı bir yoldan Yeruşalim'e dönmesi emredildiği gibi. Kendisini 1844'e götüren yol, çıktığı yoldu; bu da Protestanlık ve o tarihte Protestanlık, dinden dönmüş Protestanlığa dönüşmüştü. Yapıcılara, "alaycıların meclisi"ne asla geri dönmemeleri emredildi ve onların yiyeceğini yememeleri veya suyunu içmemeleri talimatı verildi. Yapıcılar, 1840'ta meleğin elindeki küçük kitabı yemişlerdi ve o yiyecek ağızlarında tatlıydı.

Peygamberlikteki yemek ve içmek, Kutsal Kitap'ı incelemek için kullanılan yöntemi temsil eder. Milleritlere Tanrı'nın Sözü'nü incelemek için belirli bir yöntem verilmişti ve o kurallar, sapkın Protestanlık ve Katoliklik ilahiyatçılarının yozlaşmış yöntemleriyle ortaya koyduklarından tamamen farklı bir Kutsal Kitap mesajı üretti. Aynı zamanda Yahuda'lı peygamber de olan yapıcıların, ne sapkın Protestanlığın ne de Katolikliğin yöntemine geri dönüp ondan yemek ya da içmeleri yasaktı. Yahuda'lı peygamber ise tam da bunu yaptı; böylece Laodikya Adventizmi'nin 1863'te tam da bunu yapacağını ortaya koydu, çünkü 1863'te Miller'in "yedi zaman" uygulamasını reddetmek için sapkın Protestanlığın teolojik argümanlarını benimsediler ve böylece Harun'un ve Yeroboam'ın kıskançlık putlarını diktiler. Böylece Laodikya Adventizmi'nin ilk kuşağı başlamış oldu.

Yahuda'dan gelen peygamber Yeroboam'la görüştüktan sonra Yahuda'ya dönüş yolculuğuna başladı, ama oraya hiç varamadı. Peygamber, vahye göre 1856'da Millerci harekete dâhil olan Laodikya Adventizmini temsil eder. Ellen White, Adventizmi Laodikya olarak tanımlamaktan asla geri adım atmadı ve Laodikya'nın hiçbir zaman değiştiğine dair Kutsal Kitap'ta bir kanıt yoktur. Kendi kişisel Laodikya deneyimlerinden çıkan bireyler vardır, fakat bir kilise olarak Laodikya Rab'bin ağzından kusulacaktır; çünkü Laodikya "yargılanan bir halk" anlamına gelir. Adventizm bu tanımlı, göksel mabetteki yargı dönemi sırasında var olan kiliseyi temsil ettiğini iddia etmek için kullanır. Körlükleri içinde Laodikya'nın anlamındaki Soruşturma Yargısı unsurunu kabul ederler, fakat adlarında açıkça temsil edilen Yürütücü Yargı'yı göremezler.

Ve Laodikya'daki kilisenin meleğine yaz: Amin olan, sadık ve gerçek tanık, Tanrı'nın yaratılışının başlangıcı şöyle diyor: Yaptıklarını biliyorum; ne soğuksun ne de sıcak. Keşke soğuk ya da sıcak olsaydın! Bu yüzden ılık, ne soğuk ne de sıcak olduğun için seni ağzımdan kusacağım. Çünkü, "Zenginim, servetim arttı, hiçbir şeye ihtiyacım yok" diyorsun; oysa perişan, sefil, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Vahiy 3:14-17.

Sonunda Yahudalı peygamber, onu kendi yemeğini yemeye ve içeceğini içmeye kandıran sahte peygamberle birlikte gömülür. İkisi de aynı mezara konur ve Beytel'in yalancı peygamberi (sahte kilise), o öldüğünde ona "kardeşim" der.

O sırada Beytel'de yaşlı bir peygamber yaşıyordu; oğulları gelip o gün Beytel'de Tanrı adamının yaptığı bütün işleri ona anlattılar; krala söylemiş olduğu sözleri de babalarına anlattılar. Babaları onlara, "Hangi yoldan gitti?" dedi. Çünkü Yahuda'dan gelen Tanrı adamının hangi yoldan gittiğini oğulları görmüştü. O da oğullarına, "Eşeği bana eyerleyin," dedi. Böylece ona eşeği eyerlediler; o da üzerine binip Tanrı adamının peşinden gitti ve onu bir meşenin altında otururken buldu; ona, "Yahuda'dan gelen Tanrı adamı sen misin?" dedi. O da, "Benim," dedi. Bunun üzerine ona, "Benimle eve gel, ekmek ye," dedi. O ise, "Seninle geri dönemem, seninle içeri giremem; bu yerde seninle ne ekmek yerim ne de su içerim. Çünkü Rab'bin sözüyle bana, 'Orada ekmek yemeyecek, su içmeyeceksin; geldiğin yoldan geri dönmeyeceksin,' denildi," dedi. O da ona, "Ben de senin gibi bir peygamberim; ve bir meleğ Rab'bin sözüyle bana şöyle dedi: 'Onu beraberinde evine geri götür ki ekmek yesin ve su içsin,'" dedi. Ama ona yalan söyledi. Böylece onunla geri döndü; evinde ekmek yedi ve su içti. Onlar masada otururlarken, onu geri getiren peygambere Rab'bin sözü geldi; ve Yahuda'dan gelen Tanrı adamına şöyle seslendi: "Rab şöyle diyor: Madem Rab'bin ağzından çıkan söze

karşı geldin ve Tanrın Rab'bin sana buyurduğu emri tutmadın; tersine geri döndün ve Rab'bin sana, 'Ekmek yeme, su içme,' dediği yerde ekmek yedin ve su içtin; cesedin atalarının mezarına konmayacak." 1. Krallar 13:11-22.

1844 yazında ikinci meleğin mesajı, Protestan kiliselerin düşmüş olduklarını ve Katolikliğin kızları hâline geldiklerini tespit etmekten ibaretti. Millerci Adventizm, erkekleri ve kadınları o mezheplerden ayrılmaya çağırmişti; çünkü onlarda kalmak ruhsal ve ebedi ölüm demektir. Beytel'in yalancı peygamberi, Yerovam'ın Beytel'de kurduğu dinî sistemi temsil eder. Bu, canavara bir suret kuran bir sistemdi ve taklit edilen canavar Katolikliğin canavarıydı. Protestanlar kendilerini Protestan olarak tanımlamaya devam ettiler, ama aynı zamanda ibadet günü olarak güneş gününü tutmayı sürdürdüler; bu da Katolikliğin otoritesinin alametidir.

Protestanlar Protestan olduklarını iddia eder; oysa Protestanlığın tek tanımı Roma'ya karşı protesto etmektir ve bu yüzden onların beyanı Roma kilisesinin bir yansımasıdır; çünkü Roma kilisesi, bu iddia için Kutsal Kitap'tan hiçbir dayanağı olmamasına rağmen kendisini Hristiyan bir kurum olarak ileri sürer. Onun iddiası gelenek ve göreneğin boş otoritesine dayanır; bu, Protestanların Protestan olduklarını iddia ederken başvurdukları aynı sahte otoritedir. Aynı mantık, Yedinci Gün Adventistlerini, Laodikyalılar olarak hâlâ güvence altına alınmış bir antlaşma ilişkisi içinde olduklarına inanmaya körleştirmiştir. Eski İsrail'in, "Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı biziz" derken ilan ettiği de aynı sahte otoritedir.

Uyarıya Yahudi halkı kulak asmadı. Tanrı'yı unuttular ve O'nun temsilcileri olarak sahip oldukları yüce ayrıcalığı gözden kaçırdılar. Aldıkları bereketler dünyaya hiçbir bereket getirmedi. Sahip oldukları tüm üstünlükleri kendi yüceltilmeleri için kullandılar. Tanrı'nın onlardan istediği hizmeti O'ndan esirgediler ve hemcinslerini de dinî rehberlikten ve kutsal bir örnekten mahrum bıraktılar. Tufan öncesi dünyanın sakinleri gibi, kötü yüreklerinin her hayalinin peşinden gittiler. Böylece kutsal şeyleri maskaralık gibi gösterdiler, 'Rab'bin Tapınağı, Rab'bin Tapınağı, işte bunlardır' (Yeremya 7:4) diyerek, aynı zamanda Tanrı'nın karakterini çarpıtıyor, O'nun adını küçük düşürüyor ve O'nun kutsal tapınağını kirletiyorlardı.

"Rab'bin bağına bakmakla görevlendirilen bağcılar emanetlerine sadık kalmadılar. Kâhinler ve öğretmenler halkın sadık eğitimcileri değildi. Tanrı'nın iyiliğini ve merhametini ve O'nun sevgileri ve hizmetleri üzerindeki hakkını sürekli gözlerinin önünde tutmadılar. Bu bağcılar kendi yüceliklerinin peşine düştüler. Bağın meyvelerini sahiplenmek istediler. Amaçları dikkati ve saygıyı kendilerine çekmekti." Christ's Object Lessons, 292.

1863'te Millerit hareketi sona erdi, ancak 1856'da Filadelfyalıların hareketi olmaktan çıkmıştı. İlyas (William Miller) tarafından sunulan Musa'nın mesajı ("yedi zaman") reddedildi ve bu red Beytel'in yalancı peygamberinin yöntemine dayanıyordu. 1863, 1798'de başlayan altmış beş yılın sonuydu ve Yeşaya kitabının yedinci bölümündeki peygamberliğin sonuydu.

Yotam'ın oğlu, Uzziya'nın oğlu, Yahuda Kralı Ahaz'ın günlerinde oldu ki, Suriye Kralı Rezin ile Remalya'nın oğlu İsrail Kralı Pekah, ona karşı savaşmak için Yeruşalim'e çıktılar, ama ona üstün gelemediler. Ve Davut'un evine şu haber verildi: Suriye, Efrayim'le ittifak yaptı. Rüzgârın ormandaki ağaçları salladığı gibi, onun yüreği de halkının yüreği de sarsıldı. O zaman Rab Yeşaya'ya şöyle dedi: Şimdi sen ve oğlun Şear-Yaşuv, çamaşırcının tarlası

yolunda, yukarı havuzun su kanalının sonunda, Ahaz'la buluşmaya çıkın; ve ona deyin: Dikkatli ol, sakın ol; korkma, yüreğin de yılmasın; bu tüten kor parçalarının iki ucu olan Suriye'yle Rezin'in ve Remalya'nın oğlunun şiddetli öfkesi yüzünden. Çünkü Suriye, Efrayim ve Remalya'nın oğlu sana karşı kötü bir tasarı kurdular; şöyle diyorlar: Yahuda'ya karşı yürüyelim, onu yıldıralım, kendimiz için orada bir gedik açalım ve ortasına Tabeal'ın oğlunu kral kılalım. Rab Tanrı şöyle diyor: Bu tutmayacak, olmayacak. Çünkü Suriye'nin başı Şam'dır, Şam'ın başı da Rezin'dir; ve altmış beş yıl içinde Efrayim kırılacak, artık bir halk olmayacak. Efrayim'in başı Samiriye'dir, Samiriye'nin başı da Remalya'nın oğludur. Eğer iman etmezseniz, kesinlikle ayakta duramazsınız. Yeşaya 7:1-9.

Sekizinci ayetin altmış beş yıllık kehaneti, altmış beş yıllık süre "içinde" on kabilenin kuzey krallığının esarete götürüleceğini belirtir. Görüm MÖ 742 yılında kaydedildi ve on dokuz yıl sonra, MÖ 723'te, Efrayim dağıtıldı ve Asurlular tarafından esarete götürüldü. MÖ 677'de, altmış beş yılın sonunda, Kral Manaşe yakalanıp Babil'e götürüldü. MÖ 742'deki başlangıç noktası, İsrail'in kuzey krallığı ile güney krallıkları arasındaki bir iç savaşı işaretler; tıpkı 1863'ün, Amerika Birleşik Devletleri'nde Kuzey ile Güney arasındaki İç Savaş'ın tam merkezini işaretlemesi gibi. Kehanet, Yeşaya tarafından maddi görkemli diyarda (Yahuda) ilan edildi ve 1863 kehaneti manevi görkemli diyarda (Amerika Birleşik Devletleri) yerine geldi.

Altmış beş yıllık kehanetin içinde üç dönüm noktası vardır. MÖ 742'deki iç savaşı, on dokuz yıl sonra MÖ 723'te kuzey krallığının dağıtılması izler. Altmış beş yılın sonunda güney krallığı dağıtıldı. Bu kehanet, başlangıcı ve sonu da dahil olmak üzere, Tanrı'nın kuzey ve güney krallıklarına karşı olan her iki 'gazap'ını da temsil eder; ve bu iki gazabın başlangıçlarından önce on dokuz yıl vardır, ayrıca yerine gelmelerini de başka bir on dokuz yıl izler.

Tüm kiastik yapı, başlangıcı da sonu da belirleyen, kuzey ile güney arasındaki bir iç savaş dönemini ortaya koyar. Başlangıç ile sonun ortasında, iç savaşın iki hasmı da köleliğe sürüklendi; ve kölelikteki karşılıklı dağınık hallerinden çıkarılıp tek bir ulus içinde toplandıkları altmış beş yıl içinde, köleleri özgürleştiren Özgürlük Bildirgesi'nin tarihi olan 1863'e ulaşılır. Harfî Yahuda'daki bir iç savaşın peygamberliği, ruhsal Yahuda'daki iç savaşta sona erer; çünkü İsa Alfa ve Omega'dır ve bir şeyin sonunu daima bir şeyin başlangıcıyla gösterir.

1863 yılına ilişkin tarih, MÖ 742 yılına ilişkin tarihle temsil edildi; o sırada peygamber Yeşaya, oğlu ile birlikte Yahuda'nın kötü kralı (Ahaz)'a bir mesaj ilettili. Metinde geçen MÖ 742 yılı, Yahuda'nın kralı olan Ahaz'ın tanıklığıyla temsil edilir; Ahaz, Tanrı'nın tapınak hizmetini durdurmuş ve başkâhinine, Tanrı'nın yeryüzündeki kutsal tapınağının bizzat avlularında bir Suriye tapınağının bir örneğini inşa ettirmişti.

Kötü Kral Ahaz döneminde (Yeşaya'nın peygamberliğine göre MÖ 742), Yerusâlim'in lideri, Tanrı'nın kilisesine putperestlik (Katoliklik) ibadetini soktu; tıpkı Laodikya Adventizmi'nin, İlyas tarafından tebliğ edilen Musa'nın mesajını reddetmek için sapkın Protestanlığın yöntemlerine geri dönmesi gibi. MÖ 742'de Yeşaya, Yahuda'nın kötü kralıyla üst havuzun su kanalının sonunda, çamaşırcının tarlası yanında yüzleşti ve bunu yaparken oğlunu da yanında götürdü. Oğlunun adı bir işaretli ve Yahuda'dan gelen peygamber Kral Yarovam'la yüzleştiğinde, ona da bir işaret verdi.

İşte, ben ve RAB'bin bana verdiği çocuklar, Siyon Dağı'nda oturan Her Şeye Egemen RAB'den, İsrail'de birer işaret ve harikayız. Yeşaya 8:18.

İsaiah'ın oğlu "Shearjashub"un adı, "geriye kalanlar dönecek" anlamına gelir. Artakalanı oluşturan "geri dönenler", gecikme döneminde Rab'bi bekleyenlerdir.

Ben, yüzünü Yakup soyundan gizleyen RAB'bi bekleyeceğim; O'nu arayacağım. İşte, RAB'bin bana verdiği çocuklarla ben, Siyon Dağı'nda oturan Orduların RAB'binden gelen, İsrail'de işaretler ve harikalarız. Yeşaya 8:17, 18.

Yeşaya, MÖ 742'de kötü kral Ahaz ile karşılaştığında, "beklemiş olanları" temsil eder; çünkü tüm peygamberler son günlerden söz eder ve son günlerde "bekleyenler" ilk hayal kırıklığını yaşamış olanlardır. Yeremya, Tanrı'nın yalan söylediğini ve yağmuru esirgediğini düşündü; Yeşaya ise Tanrı'nın "Yakup'un evinden yüzünü gizlediğini" düşünür. Ama Yeşaya beklemeye ve Rab'bi aramaya kararlıdır; bu da görümün bekleme zamanında "bilge olanları" temsil eder. Geri dönen ve kıymetliyi değersizden ayıran, Tanrı'nın sözcüsü olacak olanlar mühürlendiler ve böylece canavarın işaretini alanlarla karşıtlık içinde oldular.

Aralarından birçoğu sendeleyecek, düşecek, kırılacak, tuzağa düşecek ve yakalanacak. Tanıklığı bağla, yasayı öğrencilerimin arasında mühürle. Yüzünü Yakup'un evinden gizleyen Rab'bi bekleyeceğim ve O'nu arayacağım. İşte, Rab'bin bana verdiği ben ve çocuklar, Siyon Dağı'nda oturan Orduların Rab'binden gelen işaret ve harikalar olarak İsrail'deyiz. Size, ruh çağırana ve fısıldayan, mırıldanan büyücülere danışın dediklerinde: Bir halk kendi Tanrısına danışmaz mı? Yaşayanlar için ölümlere mi danışılır? Yasa ve tanıklığa! Bu söze göre konuşmazlarsa, içlerinde ışık yoktur. Yeşaya 8:16-20.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

"Bunlar Kardeş White'ın sözleri değil, Rab'bin sözleridir; O'nun habercisi bunları size iletmem için bana verdi. Tanrı, artık O'nunla çelişen amaçlarla çalışmaktan vazgeçmeniz için sizi çağırıyor. Kendilerini Hristiyan olarak ileri süren, oysa Şeytan'ın niteliklerini açığa vuran; ruhlarıyla, sözleriyle ve eylemleriyle gerçeğin ilerleyişine karşı koyan ve kuşkusuz Şeytan'ın onları götürdüğü yolu izleyen insanlar hakkında pek çok öğüt verildi. Yüreklerinin katılığında, hiçbir şekilde kendilerine ait olmayan ve kullanmamaları gereken bir yetkiye el koydular. Büyük Öğretmen şöyle diyor: 'Altüst edeceğim, altüst edeceğim, altüst edeceğim.' Battle Creek'te insanlar, 'Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı biziz' diyorlar, ama sıradan ateş kullanıyorlar. Yürekleri Tanrı'nın lütfuyla yumuşatılıp boyun eğdirilmemiştir." Manuscript Releases, cilt 13, 222.